

hællere, naar det skal være, en Stund stride hart for Livet, end kun have Valget mellem Straadød og Selvmord. Jeg har nok hørt, at det kun skal være det Landsting, som det forrige Ministerium krævede, der kunde berygtes at ville staae i en saadan fjendtlig Stilling til Folket og Folkethinget og den almindelige Valgret, og at dette paa ingen Maade er Tilfældet med det Landsting, som efter Overeenskomsten nu staaer paa Dagsordenen; men, hvis saa er, da tør jeg sige, da maa Forslaget anderledes undersøges og klarere oplyses, end det hidtil er skeet; thi, som det nu foreligger, med det nye Landstings indviklede og kunstlede Valgmaade, kan hverken Folket eller jeg finde Andet rimeligt, end at der bestandigt vilde være et født Dvertal, der stod skarpt imod Folket, imod alt Folkeligt og den almindelige Valgret, og hvilken ubodelig Skade dette vilde være for Land og Rige, synes nu vel at være overseet; men det er jo dog aabenbart indlysende, saasnart man betænker, at vi her hos os ikke have de Bestemmelser, som man, saavidt jeg veed, har alle andre Steder, hvor der er Tokammersystem. Vi have hverken en forenet Rigsdag eller noget andet lovligt Middel, til selv om Konge og Folk derom vare aldeles enige, at tvinge et privilegeret og haardnakket Landsting. Fandt nu det ærede Thing uagtet alt dette, at der dog ingen Grund var til en fornødt Drøftelse, nu ja, saa vilde vel intet Hensyn forandre denne Betragtning; men dersom Thinget, som jeg tænker mig det, kun er i Tvivlraadighed om, hvorvidt en saadan ny Drøftelse skulde være aldeles nødvendig, da tør jeg troe, at Udslaget vil blive paa Hssets Side, naar det ærede Things Opmærksomhed henledes paa en Omstændighed, der paa Rigsdagen synes at have været aldeles uændset, men som vi dog umuligt kunne Andet end ønske, da den angaaer ubrødfelige Ord i den Grundlov, der jo heelt og holdent, Ord til andet, skal enten vedtages eller forkastes. Det er nemlig den mørke Tale i § 1, som efter det forrige Ministeriums Forslag skulde lyde saaledes: „Arvesølgen er den i Thronfølgeloven af 31te Juli 1853 fastsatte“; men hvori der senere paa et andet Sted udenfor Rigsdagen er gjort et lille Indskud, saa at den nu skulde lyde saa-

ledes: „Arvesølgen er den i Thronfølgeloven af 31te Juli 1853 Art. 1 og 2 fastsatte.“ Hvad der nu er meget klart eller ialfald klart nok, det er, hvorfor man har gjort dette lille Indskud, nemlig fordi man dog fandt det altfor letfindigt, og altfor farligt ved Fastsættelsen af Danmarks Riges Arvesølge i Grundloven at beraabe sig paa en Lov, der krævede Danmarks Rige dets statsretlige Stilling i Europa, ved at gjøre det til et Landsskab, en Provinds i det saakaldte danske Monarchi, og som lagde Danmarks Krone i fremmede Magters Haand. Hvad der imidlertid i mine Dine er den mørke Sag, det er, om virkelig enten Letfindigheden eller Faren er mindre, fordi man af Thronfølgelovens tre Artikler kun nævner de to. Jeg tvivler nemlig paa ingen Maade om, at jo vore Lovfyndige kunne fortolke baade Ordene i Grundloven og hele Thronfølgeloven saa fløgtigt, at for deres egne Dine forsvandt alt Mørke og al Fare; men hvad jeg endnu mindre tvivler om, er, at naar enten Preussen eller en anden Stormagt sølte Lyft, som vi jo vide, de let kunne, til at blande sig enten i Danmarks Riges Arvesølge eller i andre af dets statsretlige Forhold, da baade kunde og vilde de med et godt Skin beraabe sig paa den Thronfølge-lov, som vi selv havde givet, og som vi med en enestaaende Sorgløshed havde unbladt at forandre, selv efterat Monarchiet var aldeles opløst og det uhykkelige Fællesskab ophævet, men især vilde man kunne beraabe sig paa Ord i en Grundlov, der vare indskudte efter Wienerfreden, Ord, som det altsaa maatte antages for at være ikke alene vor Mening, men vor bestemte Billie, at de skulde tjene til Rettefærd.

Saaledes troer jeg tilstrækkeligt at have godtgjort, at den foreliggende nye Grundlov trænger til en langt grundigere Undersøgelse og klarere Oplysning, end der hidtil er blevet den tildeel, førend man med god Samvittighed kunde vedtage den, og jeg behøver vel neppe at lægge til, at denne Undersøgelse og Prøvelse nærmest og især maa paaligge dette Thing, dette Thing, der selv skal være Offeret, og det, skjøndt jeg mener, at det er spleklart, at, med hvilke Skrøbeligheder end dette Thing maatte have været behæftet, saa var der dog